

7.

De 97 treden en de steile weggetjes naar beneden kosten beduidend minder moeite dan de lange weg omhoog, hoewel het zweet in straaltjes over de rug van Max loopt. Ze snapt ineens waarom Sicilianen denken dat je krankzinnig van de sirocco wordt. Zelfs gewoon ademen is een benauwde aangelegenheid. De lucht schroeit in haar longen.

Als Max bij de boulevard komt, blijkt ze zo ongeveer de enige te zijn die zich nog in de buurt van zee waagt. De dappere zwemmer die zomer en winter elke ochtend het koude water trotseert en in een horizontale lijn zo'n twintig meter uit de kust zich een weg naar nergens crawl, de mannen met honden in alle soorten en maten, de joggers in hun felgekleurde shirts en dito shorts, de blinde man en zijn vriend, ze zijn nergens te bekennen. Niet onlogisch trouwens, misschien waren ze er wel en hebben ze juist haar vanzelfsprekende aanwezigheid vanochtend vroeg gemist.

Het enige teken van leven komt van een plukje toeristen in de verte. Figuurtjes als tekenfilmoppetjes die enthousiast vreemde sprongen maken, spelend aan de waterrand. Terug in hun kindertijd of toch gek geworden van de sirocco.

De zon is inmiddels een doffe lichte vlek achter de zware rookwolken en de mist van stuivend zand. De zee is bijna paarsblauw. Grote, witte, schuimende koppen omzomen de golven, die met forse klappen op het zand te pletter slaan. Als ze zich omdraait en in de richting van het dorp kijkt, ziet ze niet meer dan de contouren van de huizen met hoog daarboven, los in de lucht zwevend, de twee Normandische torens van de kathedraal met de punten als scherpgeslepen potloden. Zelfs de berg erachter, die op zijn

gunstigst de indruk wekt het dorp tegen de boze buitenwereld te beschermen en op zijn ongunstigst een kolossale reus lijkt die de kleine pastelkleurige huisjes plompverloren de zee in duwt, is niet meer dan een nauwelijks zichtbare rafelrand in de morsige lucht.

Ze gaat de andere kant op. Waar geen keurige trap vanaf de boulevard naar het strand leidt, waar maar een enkel strandtentje als een hutje boven de warrig begroeide heuvel uitsteekt, en waar rotsen en keien het risicovol maken om zonder kennis van zaken de golven in te duiken.

Na een minuut of tien klautert ze voorzichtig het smalle, hobbelige paadje af van de boulevard naar het strand. Tot haar opluchting wordt ze daar niet gezandstraald door de storm. De lucht is weliswaar net zo verstikkend heet, maar het lijkt alsof de wind hierbeneden, dankzij een flauwe bocht in de kustlijn, over haar heen gaat. Hij gaat alleen tekeer boven haar hoofd en op de zee tegenover haar. Een vreemd vacuüm.

Een zacht briesje, een enkele windvlaag die wat zand doet opwaaien, dat is het. Alle herrie, al het geweld komt van de beukende golven die stukslaan op de rotsen. Deze smalle strook strand wordt overgeslagen door de sirocco. Alsof het hem niet interesseert omdat er niets te halen valt.

Max kent het, ze heeft het eerder meegemaakt. Ze weet hoe tijdelijk het is. Van het ene op het andere moment kan ook hier de gierende storm zijn intrede doen en het zand in draaikolken over de bodem jagen.

Ze klautert over de stenen langs de laatste strandtent. Populair, vooral bij de toeristen. Boeddha's en lampionnen moeten de terrassen een Aziatische sfeer geven. Het zal wel de bedoeling zijn om een mondiale uitstraling te suggereren. Overal hetzelfde, zodat alles altijd bekend aanvoelt. Gelukkig zijn Italianen niet briljant in kopiëren, dus al met al is het een eigenaardig mengelmoesje van stijlen geworden.

Ook hier is helemaal niemand. De stoelen op het bijbehorende kiezelstrandje zijn her en der door de golven over de rotsen verspreid. Ze liggen er slordig bij, als vergeten speelgoed na een kinderpartijtje.

Max loopt zo voorzichtig mogelijk om het grootste rotsblok heen. Ze wil haar schoenen liever droog houden met die snee in haar voet.

Zorgvuldig en geconcentreerd zet ze haar voeten neer op grote keien waar een golf zich net heeft teruggetrokken. Daardoor ziet ze pas laat hoe het stille stukje strand, waar zij altijd haar matje neerlegt, niet de lege aanblik biedt die ze gewend is.

Ze denkt even dat het een weggewaaide strandstoel is, maar dat blijkt al snel ijdele hoop. Het is iemand. Een persoon. Een vrouw, zo te zien. Balen. Niet leuk als een toerist háár stukje strand inpikt. Max moet lachen om haar eigen verontwaardiging. Het is bijna half elf, waarschijnlijk weet niemand dat zij dit stukje strand als het hare beschouwt, want ze is normaal gesproken voor acht uur al weg.

Dan maar een eindje doorlopen. Het strand dat zich voor haar uitstrekt is verder verlaten. Gelukkig merkt de vrouw haar niet op. Max heeft geen zin in een obligaat praatje over de sirocco. Ze ligt languit, waardoor ze nauwelijks wind vangt. Zou ze net als Max de avond ervoor te veel gezopen hebben en hier nu haar roes uitslapen? Ook een idee. In ieder geval is het strand een betere plek om wakker te worden dan een hotelkamer vol bloedvlekken.

Een grote golf ontlokt net zulke vreemde sprongen aan Max als ze het plukje toeristen even daarvoor zag maken. Het bruisende water dwingt haar verder het strand op. Dichter bij de vrouw.

Raar, ze heeft geen bovenstukje aan. Nogal ongebruikelijk op Sicilië. Haar kleine borsten liggen als roomsoesjes op haar gespierde borstkas.

Als Max beter kijkt, ziet ze wie het is. Ze herkent haar, heeft haar eerder gezien. Een paar dagen geleden. 's Ochtends om een uur of acht, toen ze terugkwam van haar workout en op weg was naar haar shot espresso. Ze zag de jonge vrouw op het laatste stukje strand vlak bij het dorp. Trainingskleren lagen als een ongeorganiseerd hoopje naast haar blote voeten. Ze had alleen een heupslip aan die haar billen vrijliet. Stevige, ronde, licht gebruide billen. Haar blonde haren waren half opgestoken, waardoor het duidelijk zichtbaar was dat ze geen topje droeg. Ze liep de golven in, stond even bewegingloos in de verte te staren, liep daarna weer terug naar het strand, haar bruine borsten wippend bij iedere beweging. Ze draaide zich om, haar gezicht richting zee, haar spieren aangespannen, en zo wiegde ze op en neer in opperste

concentratie, als een verspringster voor een winnende sprong. Om vervolgens op topsnelheid naar zee te spurten, in de golven te duiken en als een zee-meermin met haar schouders en hoofd weer boven water te komen. Er kwam geen applaus van de mannen die, gefascineerd als ze waren door het zinnelijke schouwspel, op de kade stil waren blijven staan. Daarvoor waren ze te veel in beslag genomen door hun eigen geilheid.

In ieder geval had ze nu een plek met beduidend minder publiek uitgekozen voor haar zeemeerminnen-act. Maar wel een gevaarlijk plek. Tussen de rotsen is de stroming verraderlijk, zelfs voor een geoefende zwemmer – helemaal nu, met de sirocco. En hier, zo ver van het dorp, staat er niemand op de kade die eventueel heldhaftig te hulp kan snellen.

Max hoopt dat ze niet opnieuw het water in duikt. Moet ze haar waarschuwen? Aarzelend doet ze een stap in de richting van het meisje.

Er klopt iets niet. Zoals ze erbij ligt, de stilte van haar lichaam, er gaat iets onwerkelijks van uit. Als Max dichterbij komt realiseert ze zich dat haar bezorgdheid overbodig is. Er valt niks meer te waarschuwen. Net als een paar uur eerder bij Max zelf zitten er donkere klitten in het blonde haar van het meisje; net als bij Max zijn het klitten van opgedroogd bloed; net als Max weet ze ongetwijfeld niet meer wat er die nacht gebeurd is.

Maar anders dan bij Max is het geen kater die dat veroorzaakt. Het meisje blikt met lichtblauwe, troebele ogen naar de grijze lucht zonder iets te zien. Zonder bang te zijn dat het licht pijn zal doen.

Het meisje is dood.

Een grote ronde steen met een scherpe rand die naast haar schouder ligt heeft overduidelijk een rol gespeeld bij het ontstaan van de enorme donkere vlek die haar hoofd en haar hals als een halo omringt.

Wie of wat er verantwoordelijk is voor het feit dat zij daar levenloos ligt, is onbekend. Maar de sirocco waait. Hij waait in juni en er is een meisje gesneuveld. Er ligt een dood meisje op het strand.

Max wil weglopen. Doorlopen of omdraaien, een van beide. Niemand hoeft te weten dat zij hier geweest is, dat zij het meisje gevonden heeft. Laat iemand

anders het opknappen. Ze wil geen gedoe. Geen gedoe met politie.

Maar ze loopt niet weg. Ze loopt niet door, ze draait niet om. Ze pakt haar telefoon en belt 112.

8.

Ze staat bewegingloos naast het meisje. Ze heeft haar blik afgewend, staart in de verte, maar de aanwezigheid van het levenloze lichaam neemt haar hele wezen in beslag. Niet de storm boven haar hoofd, niet de razende golven, maar het dode meisje heeft de macht overgenomen. De ochtend, het strand, de boulevard, de zee, haar gedachten, alles draait alleen nog maar om dat wat er aan haar voeten ligt. Weg zijn de gebeurtenissen van een paar uur geleden, weg is het gepieker over de nacht. Er is een vreemde rust over haar neergedaald.

Waarom is ze niet overstuurd door de aanblik van het dode meisje? Als ze de overblijfselen van een haas of een kat langs de weg ziet liggen, voelt ze altijd op zijn minst een lichte shock. Nu niet. Ze voelt niks. Is er iets in haar wat zich ogenblikkelijk afsluit van elk gevoel, als ze met de dood van een mens geconfronteerd wordt? Ze weet het niet. Na die ene keer bij haar thuis, de aanblik van de dode Justus zeven jaar geleden, heeft ze nooit meer iemand dood gezien. Nu moet ze wel. Haar blik wordt naar het meisje gezogen.

Een windvlaag waait zand over de geopende ogen. Ze zou haar willen beschermen, haar eigen handdoek over haar heen willen leggen, haar naakte borsten bedekken, maar ze heeft vaak genoeg CSI op tv gezien om te weten dat ze niks mag aanraken. Ze zakt door haar knieën. Voorzichtig gaat ze naast het meisje zitten. Aan de kant waar de wind vandaan komt. Om haar af te schermten tegen het opwaaiende zand. Hoe zinloos dat ook is.

Ze zit, ze wacht. En dan ineens is het er. Het kruipt langs haar ruggengraat omhoog en nestelt zich in haar hele lijf. Het beneemt haar bijna de adem. Angst. Angst voor wat er achter haar gebeurt. Angst voor de dingen die ze niet kan zien. Haar eerste gedachte is, dat het van de boulevard komt. Ze wordt in

de gaten gehouden. Dat voelt ze, maar als ze overeind komt en zich omdraait ziet ze niks ongewoons. Zwiepende takken in de wind, stof en stukken papier die door de lucht vliegen, een turquoise plastic zak die de wind tussen de struiken vandaan probeert te rukken. Vertrouwde beelden, niks ongewoons en geen levend wezen. Ze gaat weer zitten, gezicht naar de zee. Het angstige gevoel dat iemand haar observeert blijft. Voorzichtig pakt ze haar telefoon. Ze zet hem op de selfiestand en kijkt naar het beeld achter haar schouder.

Wordt ze in de gaten gehouden? Staat er iemand, iemand die meer weet van het meisje? Die de steen naast haar heeft vastgehouden, die verantwoordelijk is voor al het bloed?

Bewegingloos blijft Max zitten, geconcentreerd, in de hoop iets op haar telefoon te zien waardoor ze het onbehaaglijke gevoel kan verklaren. Maar er is niks, helemaal niks.

En toch blijft de angst bij haar; die zet zich vast ergens in haar buik. Minder heftig weliswaar, maar het gevoel laat zich niet wegredeneren.

Het duurt lang voor de politie arriveert. Idioot lang, lijkt het. Als Max op haar telefoon kijkt, ziet ze de minuten voortkruipen. Haar perceptie van tijd is veranderd.

De zee slaat onophoudelijk zijn golven op de rotsen in een onnavolgbaar ritme. Ze is er met haar rug naartoe gaan zitten. Zo kan ze de carabinieri eerder zien aankomen, heeft ze als logica verzonnen. De achterliggende gedachte is dat ze zo kan zien of iemand naar haar kijkt. Naar haar en naar het dode meisje.

Op de boulevard waait nog steeds van alles door de lucht. Plastic zakken, takken en allerhande rotzooi, gegrepen door de storm, laten zich willoos meevoeren. Te midden van al die agressie, de onstuimige grimmigheid van de sirocco, lijkt dit kleine stukje strand een vredige plek waar de wereld tot stilstand is gekomen.

En toch is er een meisje op deze plek door geweld om het leven gebracht. Geweld van een man, van een vrouw, van de storm, het kan allemaal, maar de kans dat het een natuurlijke dood is of een stompzinnig ongeluk lijkt Max ongelooflijk klein.

Ze wil iets doen. Ze moet iets doen. De sluimerende angst bezweren. Ze kijkt om zich heen. Zand stuift soms in kleine wolkjes over de grond, maar anders dan boven op de boulevard verplaatst het zich nauwelijks. Nog niet. In een mum van tijd kan alles anders zijn. Dan wordt ook dit stukje strand opgeslokt door de voortrazende storm.

Ze gaat staan, draait zich om, kijkt naar de zee. Ze ziet de afdruk van haar sportschoenen in het zand. Ze ziet afdrukken van volgelpootjes. Zal ze foto's maken, foto's van dit stukje strand zoals zij het aantrof? Hoe meer tijd eroverheen gaat, hoe lastiger het wordt om te zien hoe het oorspronkelijk was.

Is het raar dat ze dat denkt? Is het gevoelloos, harteloos? Maar zo kan ze het meisje wel een laatste dienst bewijzen, en het helpt misschien ook om het rottige gevoel in haar buik te verdrijven.

Ze heeft haar telefoon nog in haar hand. Ze maakt een foto van haar eigen voetafdrukken, die ze heeft achtergelaten toen ze naar het levenloze lichaam liep. Ze zijn duidelijk te zien. Voorzichtig loopt ze richting de waterrand, alles zo zorgvuldig mogelijk in beeld brengend. Er was vannacht een extreem hoge vloed. Een paar meter van de branding is er een grillige rand van stokjes, zeewier, plastic doppen en allerhande afval die de terugtrekkende zee heeft achtergelaten. De afdrukken op het nog vochtige deel zijn recent. Van haar. Maar er zijn meer afdrukken op de strook tussen de branding en het losse zand achter de oude vloedlijn. Vager dan de hare. Twee verschillende paren sneakers zo te zien. Eén paar lijkt kleiner dan dat van haar. Ze kijkt naar de schoenen van het meisje. Ook klein.

Ongeveer even vaag zijn de afdrukken ernaast. Deels zichtbaar. Blijkbaar liep die persoon half in de branding. Daar waar het zand natter is, zijn de afdrukken niet te zien. Iets verder is een afdruk weer wel duidelijk aanwezig. Allebei komen ze uit de richting van het dorp. Ze zouden richting het meisje kunnen gaan. Maar verder bij het water vandaan, dichterbij de plek waar het meisje ligt, heeft de wind er te veel zand overheen geblazen om met zekerheid het einddoel te kunnen bepalen. Max tuurt met verbeterde vastberadenheid naar het zand.

Dus, terwijl het hoge water zich al had teruggetrokken, hebben los van Max

zelf nog twee mensen hier gelopen. Twee mensen die niet verder zijn gegaan dan deze baai, want alle zichtbare voetsporen, voor zover zij dat kan constateren, houden hier op.

Ze loopt voorzichtig terug. Haar blik wordt naar het bleke gezicht van het meisje getrokken, de dode ogen, de halfgeopende mond. De ademhaling van Max schiet omhoog. Ze onderdrukt de neiging om heel hard weg te lopen. Logisch blijven denken. Hersens gebruiken, reconstrueer wat je kunt reconstrueren.

‘Doe het voor haar.’ Hardop heeft ze de woorden uitgesproken. Ze tuurt opnieuw geconcentreerd naar het zand. Naast het meisje is de afdruk nog te zien waar Max gezeten heeft.

Nu ze goed kijkt lijkt het wel alsof die afdruk groter is dan dat zij met haar lichaam heeft kunnen maken. Het is een rommeltje. Dat komt voor een groot deel door haarzelf, het bewegen, het omdraaien, maar het kan ook dat er iemand anders naast het meisje heeft gezeten, of gelegen misschien, of op ellebogen gesteund?

Ze slaagt er niet in beelden te creëren bij de mogelijkheden die ze afloopt. Het blijven woorden. Alsof haar geest uit piëteit met de dood haar fantasie een halt toeroept.

Achter het hoofd van het meisje zijn brede horizontale vegen te zien. Alsof iemand het zand verspreid heeft.

Ze kijkt naar de boulevard. Ze knijpt haar ogen samen om scherper te kunnen zien. Het lijkt wel alsof vlak voor het geïmproviseerde paadje naar boven, los van haar eigen afdrukken, nog andere voetstappen te zien zijn. Iets groter en dieper. Met een hak, geen sneaker dus. Geen sportschoen. Ze loopt ernaartoe.

En dan komt de wind. Onverwacht en onverbiddelijk. Voor ze de foto kan maken grijpt een enorme stormvraag wolken zand om ze even verderop weer te laten vallen. Max moet haar ogen sluiten en haar hoofd wegdraaien voor de fijne korrels die als spelden in haar gezicht prikken. Als ze haar ogen weer open is van de afdrukken niets meer over dan kuiltjes in het zand.

Het is meteen gedaan met de betrekkelijke rust op dit deel van het strand.

Het haar van Max waait in haar gezicht. Terwijl ze zich bukt om zich tegen de storm te beschermen, spetteren zweetdruppels alle kanten op. Er zit niets anders op dan weer te gaan zitten om zo min mogelijk wind te vangen. Met opgetrokken benen, haar hoofd in haar armen, wacht ze op de dingen die gaan komen.

Angstprikkelers kruipen langs haar rug omhoog. Opnieuw. Haar gedachten stokken. Worden ongrijpbaar. Blijven redeneren, je moet blijven redeneren. Praat tegen jezelf. Denk. Denk aan de laatste momenten van het meisje. Had ze ruzie? Dat kan. Was ze bang? Zag ze het aankomen? Dat hoeft niet. Ze kan natuurlijk toch gevallen zijn, gestruikeld, straalbezopen of niet, misschien is ze gewoon rottig met haar hoofd op die steen terechtgekomen.

Die steen. Die steen lag er gisteren ook, en eergisteren. Max gebruikt hem vaak om een hoek van haar matje te behoeden voor opwaaien.

Blijft er DNA op een steen achter? Ze weet het niet, maar mocht dat zo zijn, dan is in ieder geval haar DNA aanwezig op het moordwapen. Niet aan denken.

Ze focust weer op het meisje. Een fout pilletje. Kan ook. Er gaat weliswaar niet veel dope om in het dorp, maar het is er wel.

Rugzaktoeristen nemen het nodige mee uit Palermo. Ze slapen vaak op het strand, en allicht dat ze wel eens een pilletje verkopen.

Max probeert zichzelf ervan te overtuigen dat een ongeluk een reële optie is, het weeë gevoel in haar buik weg te redeneren met zinnige argumenten.

Maar ze ontkomt niet aan de veel waarschijnlijker optie. Want waar is haar topje, een blouse of wat dan ook? Als het geen ongeluk is, dan is ze vermoord. In dit dorp. Het dorp waar zelfs de maffia nooit een voet aan de grond heeft gekregen. Waar boze mannen theatrale gevechten aangaan met woorden, terwijl ze elkaar daarna gemoedelijk op de schouders slaan. Waar bedrogen minnaars hun verdriet verdrinken, en door hun rivaal naar huis gedragen worden. Waar je midden in de nacht rustig in je eentje door de smalle steegjes kunt dwalen. Waar, als je je vest laat hangen op het terras voor de kathedraal, hij de volgende ochtend aan je deurknop hangt.

Ze hoort een sirene haar kant op komen. En nog een. De carabinieri is in

aantocht. Max tilt haar hoofd op. Ze kijkt naar het meisje. Nog even, nog heel even en dan barst de gekte los. Dan lig je niet meer stilletjes hier waar alles opgehouden is. Dan wordt er met je lichaam gezeuld, je wordt vastgebonden op een brancard. Handen raken je aan, vingers betasten je, overal. Tl-licht, instrumenten, ze gaan in je snijden, in die gave, zachte huid, in dat lichaam waar je overduidelijk zo blij mee was.

‘Dag meisje,’ zegt ze. Ze kijkt voor het eerst vol mededogen naar het bleke, levenloze gezicht, de halfgeopende mond, de troebele blauwe ogen. Zandkorrels hebben zich vastgezet tussen haar wimpers. Zwarte mascara heeft een streep over haar wang getrokken. Van tranen? Heeft ze nog gehuild?

Een ongeluk, laat het toch in godsnaam een ongeluk zijn!

9.

Heerema hoort sirenes loeien. Anders dan het doordringende geluid van de brandweerwagens. Hij is er wakker van geworden. Van de nieuwe tonen. Vreemde tonen. Hij hijst zich overeind op het bed en weet even helemaal niet waar hij is.

Uit een vorm van beroepsdeformatie – of misschien wel gewone nieuwsgierigheid – staat hij op en doet de balkondeuren open. De gordijnen slaan in zijn gezicht, de terrasmeubels liggen in een hoekje weerstand te bieden aan de nog steeds gierende storm.

Heet, dat was het, dat was hij bijna vergeten, niet alleen door de airco in zijn hotelkamer, maar ook door de droomloze diepe slaap die nog steeds een deel van hem in een lome staat van verdoving houdt. Bloedheet. De vette lucht van brandend hout dringt zijn neus binnen.

Onder zijn balkon op de boulevard manoeuvreert een donkerblauwe politie-auto zo snel als de omgewaaide vuilnisbakken het toelaten door het voetgangersgebied. Grote, rode letters op de zijkant. De loeiende sirene en de blauwe zwaailichten suggereren een noodzaak die in schril contrast staat met het stapvoets voortbewegen.

Even voorbij zijn hotel schiet de auto in grote haast de weg op.

Nog een sirene. Hetzelfde geluid. Eenzelfde blauwe politiewagen komt van rechts de boulevard op. Het tempo ligt beduidend hoger dan dat van de eerste auto die het pad gebaand heeft. Heerema wil terug de kamer in, zijn telefoon pakken, een broek aantrekken en naar beneden gaan. Naar de plek waar politieaanwezigheid blijkbaar vereist is.

Dan wordt hij echt wakker. Hij is niet nodig, hij is op Sicilië. Op vakantie.

Enigszins teleurgesteld kijkt hij de auto's na.

Wat zou er in hemelsnaam in dit dorp gebeurd kunnen zijn, dat de aanwezigheid van twee politiewagens noodzakelijk maakt? Zijn nieuwsgierigheid is geprikkeld. Hij wist het zweet van zijn gezicht, zijn shirt plakt aan zijn rug, de pijpen van zijn boxer kleven aan zijn benen. Hij stapt de koelte van de kamer weer in en sluit de balkondeur zorgvuldig.

Vakantie heb je, jongen, gewoon vakantie, dit is niet jouw zaak en dat gaat het ook niet worden. Hij laat zich weer op het bed vallen en kijkt op zijn horloge. Elf uur pas. Nog niet eens een hele ochtend voorbij en de verveling heeft al volledig toegeslagen.

Wat moet hij in godsnaam doen hier in deze kamer, in dit hotel, in dit suffige dorp waar hij waarschijnlijk de grootste opwindning al heeft meegemaakt. Dronken seks met Max. Veel spannender gaat het niet meer worden.

10.

De twee politiewagens staan in een V-vorm en blokkeren een deel van de weg. Max is gaan staan en maakt met haar handen een dakje boven haar ogen om te kunnen zien wat er gebeurt. Eén auto heeft beide deuren wijd open, waardoor alleen het deel *cara* van het woord ‘carabinieri’ op de zijkant te lezen is. Vreemd, denkt Max, heel erg vreemd. *Cara*, dat betekent ‘lief’ – op een politieauto! Het woord vormt een eigenaardig contrast met het angstaanjagende zwaailicht dat door de zware, loodgrijze lucht klieft.

Drie agenten en een man in pak staan op de boulevard en kijken naar beneden, naar Max, die haar arm opsteekt. Ze wil dat ze naar beneden komen. Ze wil de verantwoordelijkheid overdragen. De plek, het dode meisje. Ze wil vooral weg, terug naar het appartement, in bed kruipen, onder de dekens, weg uit de storm. De drie agenten houden krampachtig hun pet vast, de man in pak heeft net als Max zijn hand boven zijn ogen uit bescherming tegen het stuivende stof. Zijn donkere broek waait strak om zijn benen. Het achterpand van zijn jasje flappert alle kanten op. Hij zegt iets tegen de anderen en een voor een dalen ze af naar het strand via het nauwelijks zichtbare paadje. Glijdend met hun leren zolen op de zanderige bodem. De man in pak voorop.

Ze heeft hem nooit eerder gezien, in tegenstelling tot twee van de drie agenten. Die hebben bij haar op Engelse les gezeten. Een initiatief van hogere hand om beter met de toeristen te kunnen communiceren. Met weinig succes trouwens.

Alle vier lopen ze naar het levenloze lichaam, en Max voelt zich ongemakkelijk als de mannen naar het naakte bovenlijf staren. De kleine blote borsten krijgen ineens iets obsceens nu ze samen met de drie mannen, die het lichaam

uitgebreid observeren, rondom het dode meisje staat.

De man in pak heeft een opschriftboekje tevoorschijn gehaald. Met een hoofdknikje wenkt hij Max om met hem mee te lopen naar een enigszins beschut deel. Hij vraagt, nadat hij haar naam genoteerd heeft, in het Italiaans of ze een beschrijving wil geven van de volgorde van de gebeurtenissen.

Ze zou de man graag meer willen vertellen dan het simpele feit dat ze het meisje zo gevonden heeft en verder van niks weet. Hij kijkt haar doordringend aan, wachtend op wat ze verder gaat zeggen. Hoopt hij soms dat ze ineens een brainwave krijgt en alles over het laatste uur van het meisje nauwgezet kan beschrijven? Nogmaals legt ze uit dat ze haar een keer eerder gezien heeft. En nee, ze weet niet waar ze vandaan komt, ze weet niet waarom ze hier op het strand ligt, ze weet niet of ze alleen is in het dorp of met vrienden of een partner.

De politieman besluit zijn aandacht naar Max zelf te verplaatsen. 'Wat doe je hier op dit afgelegen stuk, nu met de sirocco?' Het klinkt vaderlijk, bijna als een standje, terwijl hij vermoedelijk een jaar of wat jonger is dan Max.

Ze haalt haar schouders op.

Hij wil weten of ze het meisje aangeraakt heeft. Als ze ontkennend antwoordt, vraagt hij op barse toon: 'Waarom niet?'

'Omdat ze dood was.' Het lijkt Max nogal logisch, maar de man in pak denkt daar anders over.

'Hoe wist je zo zeker dat ze dood was? Waarom heb je haar pols niet gevoeld, haar proberen te reanimeren?'

Max voelt zich ogenblikkelijk schuldig, terwijl ze weet dat het nergens op slaat. Maar toch, als ze vannacht niet dronken was geworden, niet met die toerist was meegegaan naar zijn hotel, dan had dit meisje misschien nog geleefd. Normaal gesproken is zij altijd hier op deze plek tussen zeven uur en half acht. Veel eerder kan het niet gebeurd zijn, gezien de afdrukken die achtergelaten zijn nadat het water zich teruggetrokken had. Dan had ze het kunnen voorkomen. Of anders kunnen zorgen dat ze op tijd in een ziekenhuis terechtkwam.

'Zoals ze erbij lag, met open ogen die op poppenogen leken, daardoor wist ik zeker dat ze dood was. Ik wilde niks aanraken om uw werk niet moeilijker te maken.'

De man in pak lijkt nauwelijks tevreden met haar antwoord. Hij blijft haar aankijken.

‘Ik heb net als de meeste mensen van mijn leeftijd eerder een dode gezien. Vandaar. Ouders, opa’s, oma’s, niemand heeft het eeuwige leven.’ Ze kijkt naar de zee, concentreert zich op de witte koppen op de onstuimige golven terwijl ze het zegt. Ze veegt het haar uit haar gezicht. Alles om te voorkomen dat haar woorden het beeld van de dode Justus bij haar oproepen. Maar wat als die politieman haar gaat googelen? Dan is ze meteen verdacht. Zij is voorlopig de enige getuige en haar DNA zit misschien wel op het moordwapen.

‘Ik heb eerder iemand dood gevonden. In mijn huis, in Amsterdam. Hij had zelfmoord gepleegd.’

De man in pak had deze bekentenis duidelijk niet verwacht. Aarzelend schrijft hij wat in zijn boekje. Zo staan ze even, Max starend over het water, vechtend tegen de herinnering, de politieman turend naar de zojuist door hem opgetekende bekentenis.

Beiden keren ze gelijktijdig terug in de realiteit omdat hun blik naar de andere agenten getrokken wordt. Twee zijn inmiddels op de terugweg van hun auto met wat onduidelijke pakketjes onhandig onder hun arm geklemd, zodat ze met beide handen hun pet vast kunnen blijven houden. De derde heeft zijn hoofddeksel heel verstandig in de auto gelaten en is geconcentreerd bezig om foto’s te maken van het meisje en de omgeving.

Max voelt haar telefoon in haar hand. Ze houdt hem omhoog. Ze legt de man in pak uit dat zij ook foto’s heeft gemaakt, foto’s van voetafdrukken. ‘*Sei detective?*’ Het klinkt spottend. Eikel. Ze moet zich inhouden om het niet hardop te zeggen. In ieder geval is op haar foto’s heel wat meer te zien dan op de foto’s die de politieman op dat moment maakt.

Als ze om zich heen kijkt ziet ze dat het stukje strand inmiddels op alle mogelijke manieren omgewoeld is.

De agent komt blijkbaar tot eenzelfde conclusie en loopt hoofdschuddend naar de man naast Max. Ze overleggen kort en binnensmonds. Het enige wat ze kan verstaan is *rapporto forense*, en ook zonder haar kennis van het Italiaans is het duidelijk waar dat over gaat.

Bellend loopt hij terug naar de andere twee agenten, die uit een van de pakketjes een tentdoek hebben gehaald.

‘U moet mee naar het bureau met mij en mijn collega.’ De man in pak wijst naar de bellende agent. ‘We willen uw vingerafdrukken, uw DNA en afdrukken van uw schoenen. Graag willen wij ook uw kleding hebben om te kunnen inspecteren op eventuele sporen.’

Dat zat erin. Misschien wil hij haar als verdachte uitsluiten, misschien ziet hij haar als verdachte, het kan allebei. Shit en balen. Geen idee hoe laat het meisje overleden is, maar ongetwijfeld zal ze moeten vertellen waar ze vandochtend of vannacht was.

Terwijl hij zijn korte speech tegen Max houdt, staan twee agenten enorm te hannesen om in de storm een tent boven het dode meisje op te zetten. De derde komt weer de richting uit van Max terwijl hij zijn telefoon wegstopt. Maar hij wordt met een driftig handgebaar teruggestuurd. Hij moet zijn collega’s helpen.

Zijn dappere poging om een positieve bijdrage te leveren heeft weinig effect. Max denkt: ik zou niet graag met ze kamperen, terwijl ze samen met de man in pak zwijsend naar het gekluns en gevloek van de drie agenten kijkt, die vrij vruchteloos pogingen blijven ondernemen de plaats delict en het stoffelijk overschot veilig te stellen en af te schermen.

Als ze met de fotograferende agent en de man in pak de plek waar het meisje ligt achter zich laat, staat er een vreemd soort gedrocht dat in ieder geval het ontzielde lichaam aan al te nieuwsgierige blikken onttrekt.

En die nieuwsgierige blikken zijn er. Op de boulevard heeft zich een kleine menigte verzameld.

Max is zich hinderlijk bewust van haar schaarse kleding naast de man in uniform en de man in pak. Ze wil naar huis, zich omkleden, daarna komt ze wel naar het bureau. Neemt ze alles wat ze nu aan heeft mee.

Maar het is duidelijk dat daar geen sprake van kan zijn als ze het voorstelt aan de politiemannen. Er komt niet eens een antwoord.

Ze kijkt naar boven. De toeschouwers staan in groepjes bij elkaar, toeristen zijn het. Aasgieren.

Geïnteresseerd kijken ze naar het strand, naar de gammele tent en de twee agenten die er in opperste concentratie een wat steviger geheel van proberen te maken.

Wachtend op de dingen die gaan komen, staan ze te staren. De storm rukt aan hun kleren en hun haren waaien woest om hun hoofd.

De losse plukjes mensen klitten samen tot één geheel als het drietal de steile kant op klautert, de geüniformeerde man voorop, Max erachter; de man in pak sluit de rij. De turquoise plastic zak hangt nog steeds tussen de bladeren van een grote struik. Blijkbaar is die door de storm verstrikt geraakt in de stekelige takken, maar als Max erlangs klautert ziet ze dat de zak vastgeknoopt is. Gisterochtend hing hij daar niet, dat weet ze zeker. Ze wil de man in pak erop wijzen, maar zijn aandacht wordt volledig in beslag genomen door de mensen die elkaar verdringen om de beste foto te kunnen maken.

Hij gaat naast Max lopen en vormt een soort buffer tegen de nieuwsgierig blikken. Hij pakt haar bij de elleboog, en met zijn andere arm creëert hij ruimte tussen haar en het groepje sensatiezoekers. Het is vast goed bedoeld, maar het voelt voor Max alsof ze gearresteerd wordt, en zo zal het er vast ook uitzien.

De toeristen maken enthousiast foto's en filmpjes met hun telefoons. Een enkeling staat omgekeerd om zo met een selfiestick onderdeel te worden van het ongewone tafereel en een uniek vakantiefilmpje te creëren. Twee slordig geparkeerde politieauto's, zwaailichten in bedrijf, twee politiemannen waarvan een in pak en een schaars geklede vrouw die in een van de politieauto's stappen, terwijl de sirocco nog steeds afval en stukken papier door de lucht laat vliegen en de atmosfeer verduisterd is door de smog van branden, het droge stof en het fijne zand dat de storm met zich meevoert. Leuk voor thuis. Een goed verhaal waar Max helaas noodgedwongen in figureert.

Op de achtergrond hoort ze nog altijd af en aan de sirene van de brandweerauto's alsof er per ongeluk een verkeerde soundtrack is gestart bij een goedkope misdaadfilm.

11.

Heerema ligt languit op zijn bed. De ogen gesloten, de kater zeurt vol valse tonen in zijn hoofd, maar hij kan de slaap niet meer vatten. Hij scrollt een beetje doelloos op zijn iPad, hij leest alle berichten op Nu.nl, maar niks kan hem ook maar enigszins interesseren. Hij beantwoordt een mailtje van een vriend, stuurt een whatsappje naar zijn nichtje met de foto die hij gisteren vanaf zijn balkon heeft gemaakt. Daarna probeert hij door zijn raam de heftigheid van de storm vast te leggen, wat helemaal mislukt, maar hij slaagt er tenminste in om een uur stuk te slaan. Eén uur. Het schiet niet op.

Dan maakt hij eindelijk een eind aan zijn eigen besluiteloosheid. Hij gaat naar buiten. Misschien vindt hij wel een winkel met Engelse boeken, je weet maar nooit. Er is hier vast siësta, zo meteen zijn alle winkels dicht. Daarna gaat hij op zoek naar een restaurant om een spaghetti vongole te eten en een hele fles wijn in zijn eentje leeg te zuipen.

Hij trekt zijn spijkerbroek aan, een korte broek heeft hij weliswaar ook bij zich, maar de vakantiestemming zit er op zijn zachtst gezegd nog niet voldoende in om de keuze voor vrijetijdskleding te legitimeren. Hij pakt een schoon shirt uit zijn koffer, die nog steeds voor het grootste deel onuitgepakt op de grond staat.

Dat kan ik ook doen, denkt hij. Mijn zooi uitpakken en me echt installeren. Maar wil ik hier blijven? Waarom zou ik eigenlijk? Er is vast heel wat meer te zien op dit eiland. En in plaats van dit dorp als basis te gebruiken, kan hij ook een beetje rondtrekken van stad naar dorp. Het is helemaal geen gek idee. Hij voelt zich meteen wat vrolijker en neemt zich voor om, als hij die middag terugkomt, een route uit te stippelen.

Beneden bij de receptie zit nog steeds dezelfde vrouw. Wil doet zijn best om ongezien langs haar te sluipen, wat prima lijkt te lukken, want haar aandacht wordt volledig in beslag genomen door een jonge vrouw die behoorlijk overstuur en met schrille stem iets duidelijk probeert te maken. Haar Engels heeft een Nederlands accent en voor hij bij de draaideur is vangt Wil het woord *police* op. Hij staat stil bij de stelling met folders. Zo onopvallend mogelijk luistert Wil naar het eenzijdige gesprek, terwijl hij ogenschijnlijk aandachtig de excursiemogelijkheden bestudeert, zonder ook maar iets te lezen.

Het meisje is in paniek omdat haar reisgenote verdwenen is. Dat is wat hij begrijpt uit haar rommelige Engels. Ze maakt zich zorgen, ze wil naar de politie. Ze wil weten waar het politiebureau is.

De receptioniste maant haar vriendelijk kalm te blijven en vraagt of haar reisgenote wel vaker alleen op stap is. Het meisje blijft overstuur. *'I want to go to the police, I have to go to the police.'* Ze heeft de schrille klank van haar stem ingeruild voor een huilerig toontje.

Heerema loopt terug naar de balie. 'Ik ben van de politie,' zegt hij. 'Recherche Amsterdam weliswaar, maar toch. Kan ik iets voor je doen?'

De receptioniste kijkt hem aan zonder de moeite te nemen haar irritatie te verbergen. Ze heeft natuurlijk geen idee wat zijn Nederlandse woorden betekenen en waarom Wil zich er überhaupt mee bemoeit.

Het meisje draait zich om bij het horen van de vertrouwde Hollandse klanken en klampt zich aan zijn arm vast. Met een van wanhoop vertrokken gezicht en op smekende toon jammert ze: 'Alstublieft, u moet me helpen. Ik voel me zo schuldig.' De rest is onverstaanbaar, want ze barst in tranen uit.

Heerema neemt haar mee naar een hoekje van de lobby waar een zitje is. Terwijl hij de snikkende jonge vrouw op de bank plant, loopt hij terug naar de receptioniste en sommeert haar een glas water te halen. Erop vertrouwend dat ze zijn verzoek uitvoert, loopt hij zonder een antwoord af te wachten terug naar het snikkende hoopje ellende, dat enigszins tot bedaren komt als hij naast haar gaat zitten en haar zachtjes op de rug klopt.

'Wil Heerema,' zegt hij op zijn rustige, professionele toon. 'Hoe heet jij? En

vertel me eens precies wat er aan de hand is.' Ze haalt haar neus op en veegt met een vuist langs haar ogen. Ze verdwijnt bijna in de enorme roze sweater waarvan de mouwen over haar handen getrokken zijn alsof ze het koud heeft. Haar vingers omklemmen de boorden, en voor ze haar handen tussen haar net zo roze gebroekte benen stopt, ziet Heerema dat ze een nagelbijter is. Ze is mollig en een stuk ouder dan Heerema in eerste instantie dacht. Een jaar of dertig waarschijnlijk, hoewel het moeilijk in te schatten is nu ze als een verkreukelde roze teddybeer krampachtig weggedoken op de bank zit.

'Ik heet Priscilla, Priscilla de Groot. Ik ben hier met Noëlle, iemand die ik van mijn werk ken. Ze is weg. Ik weet niet hoe lang al, maar toen ik om zeven uur wakker werd was ze er al niet meer.'

De receptioniste komt naar hen toe met een glaasje water en reikt het Priscilla aan, die meteen haar verhaal onderbreekt. Het geeft Heerema de gelegenheid de vraag te stellen waar hij als politieman graag een antwoord op wil.

'Priscilla, je zei dat je je schuldig voelde. Waarom? Wat is daar de reden voor?'

Met twee handen om het glas water geklemd zegt Priscilla, terwijl een snik haar antwoord in tweeën hakt. 'Ik heb haar vriend, haar ex-vriend... Ik heb hem laten weten waar ze is.' Er volgt nog een snik. 'Nu is ze weg.'

De receptioniste staat er een beetje bij te staan en is overduidelijk opgelucht als er gasten de trap af komen die iets van haar willen weten. Met een schuin oog kijken de man en de vrouw naar het huilende meisje, maar de receptioniste leidt ze professioneel af en troont ze mee naar de balie.

Heerema pakt het glas uit de handen van Priscilla, zet het weg en gaat voor haar op zijn hurken zitten om haar blik te vangen. Hij denkt aan de politieauto's die hij eerder zag en hoorde, en is er verre van gerust op dat het allemaal alleen maar een onschuldig misverstand is.

'Priscilla, ik heb meer informatie nodig, anders kunnen we niks ondernemen. Dan kan de politie hier ook niks doen.' Hij pakt haar handen stevig vast in de hoop dat ze kalmeert. De aanraking helpt, want ze haalt diep adem en vervolgens komt het hele verhaal er, weliswaar met horten en stoten en uitgebreider dan Heerema lief is, toch behoorlijk samenhangend uit.

Noëlle had een vakantie geboekt met haar vriend, maar ze besloot een maand geleden om het uit te maken toen ze voor de zoveelste keer een mep had gekregen omdat hij dacht dat ze met iemand flirtte. Ze had het appartement in Castellammare del Golfo kunnen annuleren, maar de vlucht naar Palermo niet. Noëlle had erover verteld tijdens een borrel van het advocatenkantoor waar ze allebei werken. Priscilla had nog aardig wat vakantiedagen staan en Noëlle vroeg haar om mee te gaan in zijn plaats. 'Ik vond het best bijzonder. Ik ben een soort manusje van alles en dat zij, een van de advocaten met mij op vakantie wilde, nou ja...' Het laatste woord blijft even in de lucht hangen voor Priscilla toevoegt dat ze de vlucht niet hoefde te betalen, dus dat het een buitenkansje was. Noëlle had het hotel geboekt in dit dorp, zodat haar ex niet zou weten waar ze was.

'Ik geloof dat ze best bang voor hem was.' Priscilla dreigt in een nieuwe huilbui uit te barsten, maar Heerema smooit het door het waterglas te pakken en zo ongeveer tegen haar lippen te houden.

'Hier, drink, dat helpt.' Het klinkt gelukkig vriendelijker dan hij het bedoelt.

Priscilla kiest haar woorden zorgvuldig als ze vertelt dat zij en Noëlle een totaal verschillende manier van vakantie vieren hadden, maar ze is niet in staat een restant van haar boosheid daarover te verbergen.

'Ik dacht dat we samen dingen zouden ondernemen, maar Noëlle wilde... Nou ja, ze was druk met de Italianen die we tegenkwamen. Die zij tegenkwam,' corrigeert ze zichzelf.

'En ze liet jou aan je lot over? Dat moet vervelend zijn geweest.' Heerema slaagt erin medelijden in zijn stem te laten doorklinken. Hij maant Priscilla om verder te gaan met haar verhaal. Het is duidelijk dat nu het schuldgevoel van Priscilla om de hoek komt kijken. Haar stem is overgegaan in een nauwelijks verstaanbaar gefluister.

'Gisterochtend, toen Noëlle op het strand ging sporten, was ze haar telefoon vergeten mee te nemen. Ik heb hem opgenomen toen er gebeld werd. Ik dacht dat het mijn eigen telefoon was. Het was Dennis, haar ex. En ik heb hem per ongeluk verteld waar we zijn. Ik kon er niks aan doen, het ontglipte me gewoon.'

Heerema heeft zo zijn twijfels bij dat ‘per ongeluk’, maar laat het voor wat het is.

‘Noëlle was woedend, ze wilde niet meer met me praten. Ze heeft haar strandspullen gepakt en is in haar eentje weggegaan. Ik dacht: ik laat haar even afkoelen, het zal wel bijtrekken, maar ik heb haar niet meer gezien.’

‘Wat zei die Dennis precies?’

‘Hij zei dat hij het eerste het beste vliegtuig zou pakken en dat ik Noëlle moest zeggen dat hij haar zou vinden. En dat ze nog niet jarig was.’ Haar gefluister is overgegaan in nauwelijks verstaanbaar gejammer.

‘Dat klinkt heel dreigend, maar dat houdt niet in...’ Hij kan zijn zin niet afmaken, want Priscilla ontzenuwt meteen wat hij wilde gaan zeggen.

‘Ik heb hem gezien. Hier.’ Het glas tikt tegen haar tanden als ze het met trillende handen naar haar mond brengt voor een slok. Heerema pakt het van haar aan.

‘Tenminste, dat denk ik. Ik denk dat ik hem gisteravond gezien heb, toen ik ergens zat te eten. Ik ben Noëlle gaan zoeken om haar te waarschuwen, maar ik kon haar niet vinden. Ik heb haar vannacht wel horen thuiskomen, maar ik dacht dat ik het beter vanochtend kon vertellen, als we allebei een nachtje geslapen hadden. Nu was ze in ieder geval veilig in het hotel. Dat dacht ik. Maar vanochtend, toen ik om zeven uur wakker werd, was ze weer weg.’ Priscilla slaat haar handen voor haar gezicht.

Heerema vraagt of haar spullen nog gewoon op de kamer zijn. ‘Of heeft Noëlle haar koffer gepakt en is ze echt vertrokken?’

Priscilla schudt zo driftig haar hoofd dat haar volle wangen meedeinen.

‘Haar sportschoenen zijn weg. Ze gaat vaak ’s ochtends naar het strand om hard te lopen of zoiets, hier vlak bij het dorp, maar ik ben gaan kijken en kon haar niet vinden.’

Er komt weer een huilbui. Een snottebel vormt zich op haar bovenlip die ze met een stevige snuif naar binnenhaalt. Ze herpakt zich. ‘Het is allemaal mijn schuld. Straks heeft die klootzak haar iets aangedaan. Of misschien heeft ze door de storm een ongeluk gehad in zee, ze zwemt altijd, ook als er hoge golven zijn.’

Bij de laatste opmerking verandert haar toon. Een sprankje hoop klinkt erin door. Onbewust ongetwijfeld, maar het lijkt erop dat Priscilla enorm opgelucht zou zijn, als ze zich niet meer schuldig hoefde te voelen over de plotse-linge verdwijning van Noëlle.

‘Heb je haar proberen te bellen?’ Heerema vermoedt dat het een overbodige vraag is, maar hij wil het graag zeker weten.

Ze kijkt hem verontwaardigd aan. Natuurlijk heeft ze dat, wel tien keer, ze heeft de voicemail ingesproken, sms’jes gestuurd, whatsappjes.

Heerema zucht. Zelfs als Priscilla een overdreven gevoel voor drama heeft, wat zomaar zou kunnen, dan klinkt het nog behoorlijk verontrustend. Helemaal in combinatie met de politiesirenes die hij eerder die ochtend hoorde.

Hij vraagt of Priscilla weet wat Noëlle nog meer heeft meegenomen.

‘Haar paspoort en haar portemonnee liggen gewoon in de kamer. Maar die neemt ze nooit mee,’ voegt Priscilla toe. ‘Haar creditcard zit altijd in het hoesje van haar telefoon, dat is weg. Dat hoesje, met die creditcard,’ verduidelijkt ze voor alle zekerheid.

Het is nog vroeg, Noëlle kan overal zijn, alleen iets zegt Heerema dat Priscilla zich niet voor niets zorgen maakt. Het is zaak om in ieder geval zo snel mogelijk melding te maken van haar vermissing bij de plaatselijke politie.

Met zijn eigen vreemde nacht in het achterhoofd zegt hij tegen de zacht snikende vrouw voor hem, in de hoop haar enigszins gerust te stellen: ‘Misschien heeft ze iemand ontmoet gisteravond en is ze alleen even naar het hotel gekomen om iets op te halen of iets anders aan te trekken. Ga niet meteen van het ergste uit. We gaan voor alle zekerheid bij de politie langs, maar het zou zomaar kunnen dat ze gewoon ergens bij iemand thuis is en dat ze hoopt dat jij bezorgd bent.’

Heerema geeft Priscilla opdracht om het paspoort van Noëlle te pakken en loopt zelf naar de receptioniste om het adres van de politie te vragen.

‘*Carabinieri or polizia municipale?*’ vraagt ze.

‘*Where do I go for a missing person?*’

De receptioniste haalt haar schouders op. ‘*Not many missing persons in this*

village. Ze klinkt niet echt toeschietelijk en Heerema kan zich voorstellen dat ze zijn met bloed bevlekte kamer weer voor zich ziet en zich afvraagt wat die Nederlandse man met een 'missing person' te maken heeft.

Hij denkt aan de sirenes die hij hoorde. Hij vraagt of zij ze ook gehoord heeft. Niet de sirenes van de brandweer, maar die andere sirenes.

Ze knikt bevestigend. '*Carabinieri.*' Het klinkt bijna triomfantelijk, alsof ze een vraag in een quiz beantwoordt.

En terwijl hij ziet dat Priscilla met een paspoort in haar hand de trap af komt, geeft de receptioniste het adres en legt uit dat het bureau om de hoek van de boulevard is, een klein stukje omhoog de straat in. Niet te missen.